

Rose

บันทึก (ไม่ลับ) ฉบับซูเปอร์สตาร์

巨星手记

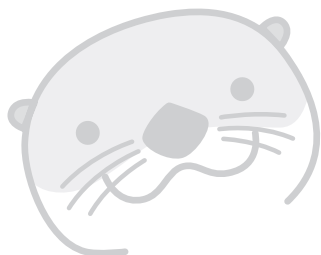
Vol.3

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

สมน

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ในคฤหาสน์แถบชานเมือง นายท่านเหียนกำลังจิบชาอย่างไม่รีบร้อน
พร้อมศึกษาหนังสือหมากรุก
- อวี๋เซี่ยวหลานซาน

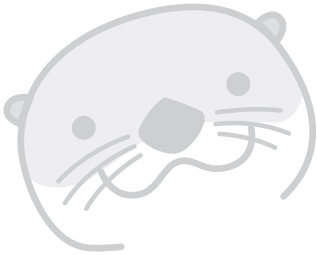

หนังสือคุณภาพ
โดยออร์บิเตอร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ฟางเล่จิ่งต้องเผชิญหน้ากับแม่สามีเป็นครั้งแรก และเพื่อนสนิท
อย่างเลิ่นหนานก็รู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเหยียนข่ายแล้ว แถม
คราวนี้ฟางเล่จิ่งต้องคว้ารางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมมาให้ได้ เพื่อ
ที่จะมอบสถานะ ‘แฟน’ ให้กับเหยียนข่ายต่อหน้าสาธารณชนอีก ทว่ามัน
ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายสักนิด เมื่อดาราตัวเต็งอีกคนลงสนามด้วย

ฟางเล่จิ่งจะคว้ารางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมได้หรือไม่ และ
ทั้งคู่จะได้เปิดเผยความสัมพันธ์ตามที่ตั้งใจไว้หรือไม่ ติดตามได้ใน *บันทึก
(ไม่ลับ) ฉบับซูเปอร์สตาร์ เล่ม 3*

Rose

จากใจผู้เขียน

送给泰国朋友，
希望这本书使你快乐，
多谢喜欢！

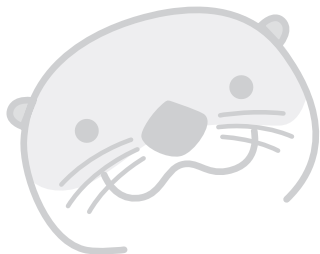
มอบให้เพื่อนนักอ่านชาวไทย
หวังว่าหนังสือเรื่องนี้จะทำให้คุณมีความสุข
ขอบคุณที่ชื่นชอบ!

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

จากใจผู้แปล

ในเล่มที่สามนี้ ฟางเล่จิ้งของเราจะได้ถ่ายทำภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์
ร่วมกับผู้กำกับชื่อดัง ยิ่งไปกว่านั้น เขาจะได้เจอกับแม่สามี่เป็นครั้งแรก!
รวมถึงการได้เป็นผู้เข้าชิงในงานประกาศรางวัลครั้งใหญ่ เหตุการณ์จะเป็น
อย่างไร เปิดหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ธมน
ผู้แปล

ທດສະວັດ

กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง! สร้างกระแสนอง ก็ต้องยอมรับผลที่ตามมา!

“เธอจะไปหาประธานเหียน?” ชื่อซวงซวงได้ยืน
ตั้งนั้นก็เห็นว่า ก่อนเอ่ยเตือน “ดูเหมือนเขาจะไม่เต็มใจเจอเรานะ”

“คนที่เขาไม่เต็มใจเจอคือพี่ ไม่ใช่เรา” หนิงเพยล้วยิ้ม “ท่าน
ประธานของตงหวนเอนเตอร์เทนเมนต์ผู้นำเกรงขามมีปากเสียงกับผู้หญิง
ตัวเล็ก ๆ อย่างฉัน ถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป มีแต่จะทำให้คนหัวเราะ”

“เธอจะทำอะไร” ชื่อซวงซวงถาม

หนิงเพยล้วยีบมือถือแล้วโทรหาเหียนข่าย

“คุณหนิง” ผู้ที่รับสายยังคงเป็นเลขานุการของเหียนข่ายเช่นเคย
“คุณชื่อไม่ได้บอกคุณเหรอคะ ช่วงนี้ประธานเหียนยุ่งมาก ไม่ว่างรับสาย
ไม่สำคัญแบบนี้ และหลังจากนี้กรุณายำรบกวนเขาอีก ไม่อย่างนั้นเรา
คงต้องให้ตำรวจจัดการ”

“ฉันฝากคุณบอกประธานเหียนด้วยว่าฉันอยากแก้ไขความเข้าใจผิด
จากใจจริง” หนิงเพยล้วย่อย “ถ้าเขาไม่เต็มใจรับฟังต่อหน้า ฉันคงมีสื่อและ
ชาวเน็ตที่เต็มใจรับฟัง ถึงเวลานั้น เกิดจันเปลอพูดอะไรผิดไป ความ
เข้าใจผิดคงมีแต่จะเพิ่มขึ้น”

ชื่อซวงซวงตกตะลึง พูดตามตรง เธอรู้ว่าหนิงเพยล้วยักทำตัวอวดดี
เสมอ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าแม้แต่ตอนเผชิญหน้ากับเหียนข่าย หล่อน
จะยังตรงไปตรงมาขนาดนี้

“ประธานเหียน” เลขาปิดลำโพง ถ่ายทอดคำพูดของหนิงเพยลั่ว
คร่ำๆ

“ชาวเน็ตกับสื่อ?” เหียนข่ายได้ยินก็ซ้ำ “ถามเวลาและสถานที่
กับเธอ”

“คุณหนิง” เลขาคล้ายมือ “ไม่ทราบว่าคุณต้องการเจรจาที่ไหนคะ”

“คีนี่สองทุ่ม ที่ร้านกาแฟ ME” หนิงเพยลั่วเสยผม “ที่นั่นค่อนข้าง
เงียบ”

“ได้ค่ะ ฉันจะแจ้งประธานเหียนให้” เลขากล่าว “คุณหนิง กรุณา
อย่าผัดนัด”

“ฉันจะไปตรงเวลา” หนิงเพยลั่วปรายตามองชื่อขงชวง น้ำเสียง
หวานขึ้นสามระดับ “รับรองว่าประธานเหียนรอไม่นานแน่นอน”

หลังเลขาวางสายก็ชนลุกไปทั้งตัว...ฉันไม่ใช่ประธานเหียนสักหน่อย
จะอ่อนก็อ่อนให้ทุกคนสิ ไหวปะเนี่ย

“ชอบใจมาก” เหียนข่ายวางมือถือนบโต้ะ

“บอสจะไปจริงๆหรอคะ” เลขาอดอยากรู้ไม่ได้ จึงเอ่ยถาม โดน
คิลปินแถวรองตัวเล็กๆ ช่มชู่ ดูไม่เหมือนนิสัยของบอสสักนิด

“เธอคิดว่าไงล่ะ” เหียนข่ายกระตุกมุมปาก

เลขาไม่พูดอะไร ฉันไม่รู้ไง ถึงได้ถาม

“ประธานเหียนรับปากว่าจะคุยกับเธอ?” ชื่อขงชวงประหลาดใจ

“คีนี่สองทุ่ม ที่ร้านกาแฟ ME” หนิงเพยลั่วมองอีกฝ่าย ก่อนเอ่ย
อย่างเฉื่อยชา “ฉันบอกแต่แรกแล้วว่าประธานตงหวนเอนเตอร์เทนเมนต์
ไม่คิดเล็กคิดน้อยกับผู้หญิงอย่างฉันหรอก”

“โอเคๆ ขอแค่เขายอมคุยกับเธอ จะอะไรก็ได้” ชื่อขงชวงเอง
ก็โล่งอก นั่งลงข้างอีกฝ่าย “อยากให้ฉันไปเป็นเพื่อนหรือเปล่า”

“ให้พี่ไปเป็นเพื่อนฉัน?” หนิงเพยลั่วคล้องแขนอีกฝ่ายแล้วเอ่ยเข้า
“เรื่องบางอย่างทำกันสองคนดีกว่าไหม”

“แม่ตัวดี เรื่องนี้จะล่อเล่นไม่ได้” ชื่อขงชวงนิ้วนหน้า “ไม่มีใครรู้ว่า

ประธานเหียนคิดอะไรกันแน่ ตอนนี้นี่สิ่งที่พวกเราต้องทำคือทำให้เขาหายโกรธ อย่าก่อเรื่องอีกเด็ดขาด”

“ฉันไม่ใช่แค่จะทำให้เขาหายโกรธ” หนิงเพยลั่วบีบคางอีกฝ่ายบิตไปมา “แต่จะดบร้อนให้เขาด้วย”

ชื่อซวงซวงปวดหัว “ฉันว่า...”

“เขาปฏิเสธพี่ แต่ตกลงจะพบฉัน นี่เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดแล้ว” หนิงเพยลั่วลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปห้องน้ำ “ฉันจะแช่น้ำสักหน่อย พี่ไปลาผู้กำกับหลิว คิวพรงี้ฉันไม่ถนัดแล้ว”

แม้ชื่อซวงซวงยังไม่แน่ใจ แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายมั่นใจแบบนี้ เลยพลอยรู้สึกมีหวังไปด้วย เธอคิดว่าบางทีอาจมีแสงสว่างรออยู่ที่ปลายอุโมงค์จริงๆ ก็ได้...อย่างไรเสียรูปลักษณ์ของहनิงเพยลั่วก็สะดุดตา รูปร่างก็ไม่เลว หลังรับเล่นเรื่อง ลั่วเสิน ยิ่งมีคนตามจีบเพิ่มขึ้นไม่น้อย ทั้งถือตัว ฉะฉาน และสง่างาม จัดเป็นประเภทที่พวกเศรษฐีชั้นชอบ

สองทุ่ม ชื่อซวงซวงขับรถพาहनิงเพยลั่วมาถึงร้าน ME ตรงเวลา ร้านกาแฟแห่งนี้ตั้งอยู่ในตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง เนื่องจากราคาที่สูงลิ่ว คนที่มาที่นี่มีเพียงคนในแวดวงธุรกิจ เวลาปกติจึงค่อนข้างเงียบสงบ อีกอย่างเจ้าของร้านยังเป็นเพื่อนสนิทของเหียนข่าย นี่เป็นเหตุผลหลักที่हनิงเพยลั่วเลือกนัดพบที่ร้านนี้...หวังจะลดอคติของเหียนข่ายให้ได้มากที่สุด

“คนที่คุณนัดยังไม่มา ไม่ทราบว่าการสั่งเครื่องดื่มอะไรก่อนไหมคะ” พนักงานถามอย่างสุภาพ

“เลมอนโซดา” หนิงเพยลั่ววางเมนูคืน “ขอบคุณ”

“ด้วยความยินดีค่ะ” ไม่นานพนักงานก็นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้เธอ “มีอะไรเรียกฉันได้ตลอดเวลาจะค่ะ”

हनิงเพยลั่วพยักหน้า ก่อนคว้านิตยสารเล่มหนึ่งมาเปิดอ่านไปพลางๆ เวลาค่อยๆ ผ่านไปจนกระทั่งสองทุ่มครึ่ง ในที่สุดเสียงฝีเท้าก็ดังมาจากตึบบันได เพียงแต่เหมือนจะไม่ได้มีคนเดียว และไม่นำใช่เหียนข่าย

हनิงเพยลั่วโน้มหน้าเล็กน้อย เธอเหลือบมองนาฬิกาบนผนัง ขณะที่

คิดว่าอะไรไปดีหรือไม่ ประตูลงรับรองก็ถูกผลักเปิดออก

“คุณหนึ่งคะ แยกของคุณมาถึงแล้ว” พนักงานปรับแสงโคมไฟให้สว่างขึ้นเล็กน้อย ก่อนเบี่ยงตัวพร้อมเอ่ย “เชิญด้านในคะ”

จากนั้นเธอก็เห็นหัวหน้ากองบ.ก.นิตยสาร *FEEL* เดินเข้ามา ตามด้วยผู้สื่อข่าวชื่อดังของนิตยสารในแวดวงอีกเจ็ดแปดเจ้า อย่าง *สตาร์แพชชั่น* *VINTAGE* และ ภาพจากหนังสือ รวมถึง บ.ก.หนังสือพิมพ์ห้าแห่งและ บ.ก.เว็บไซต์บันเทิงอีกสี่แห่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผู้สื่อข่าวจากสถานีโทรทัศน์ที่มาพร้อมกล้องถ่ายรูปอีกสองคนด้วย

“คุณหนึ่ง” ปายอ้อเดินเข้ามาเป็นคนสุดท้าย สองมือสอดในกระเป๋ากางเกงพลางโค้งตัวเล็กน้อย แล้วพูดพร้อมรอยยิ้ม “ประธานเหยียนได้ยินว่าคุณต้องการแก้ไขความเข้าใจผิด เลยตั้งใจเชิญสื่อมาโดยเฉพาะ ไม่ทราบที่เราจะเริ่มกันเลยไหมครับ”

ภายในห้องเจียบกริบ หนังสือล้นหน้าแดงสลัดขีดขาวอยู่ทุกหนึ่งสุดท้ายเธอก็คว้ากระเป๋าทรงอย่างแรงก่อนผลักผู้คนให้พ้นทางแล้ววิ่งออกจากห้องไป

“เป็นอะไรไป” ชื่อซวงซวงรอเธออยู่ที่ลานจอดรถชั้นใต้ดิน หลังเห็นอีกฝ่ายก็ต้องตกใจ

“ขับรถกลับบ้าน” หนังสือล้นก้มกระเป๋าทรงไว้แน่น โกรธจนตัวสั่นไปทั้งร่าง

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่” ชื่อซวงซวงจับไหล่ของเธออย่างร้อนรน “ประธานเหยียนทำอะไรเธอใช่ไหม”

“หุบปาก!” หนังสือล้นที่ถูกแทงใจดำระเบิดคำพูด “ฉันให้ขับรถกลับฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง”

“ทำไมแบบนี้หมายความว่าไง” ชื่อซวงซวงเบิกตากว้าง “ฉันเป็นผู้จัดการของเธอนะ!”

“ผู้จัดการ? ถ้าพี่ไม่ว่างมากจนไปยั่วโมโหเหยียนชายเข้า คินนี่ฉันจะถูกคนมากมายขนาดนั้นทำให้อับอายหรือไง” หนังสือล้นเดินคำพูดตลอดไร้พ่น “ฉันจะบอกพี่ไฉนนะ วางท่ากับฉันให้มันน้อยๆหน่อย”

“ฉันยั่วโมโหเหียนข่ายนั้นหรือ ที่แรกฉันแค่แนะนำ แต่เธอตกลงเอง วันๆเอาแต่ฝันอยากจะเป็นสเก๊าของตงทวน สุดท้ายเป็นไง หน้าแตกละสิ คินนี่แต่งตัวมาฟรีเลยสิ” ซื่อซวงซวงของขึ้นจนพูดจาแตกตันโดยไม่ระวังปาก “พูดกันดีๆไม่ได้ ทะเลาะกับฉันแล้วเธอจะดั่งขึ้นมาหรือไง”

หนึ่งเพยลั่วโยนกระเป๋ากล้อใส่อีกฝ่ายอย่างจังก่อนลงจากรถ

ซื่อซวงซวงเดือดดาล เธอนั่งอยู่บนเบาะคนขับ มองอีกฝ่ายวิ่งออกจากลานจอดรถไป ริมฝีปากสั่นระริก

“มาๆ ทุกคนเชิญชิมอันนี้ครับ” ภายในร้าน ME ปายอัสโลรินกาแพทิละแก้ว “เห็นว่ราคาแพงลิป คินนี่ประธานเหียนเป็นเจ้ามือ ทุกคนไม่ต้องเกรงใจ”

หน้าใหญ่ใจโตจริง ๆ

เพื่อการนัดหมายกับเหียนข่ายครั้งนี้ คินนี่หนึ่งเพยลั่วเลยแต่งตัวนานเป็นพิเศษ ซายกระโปรงสีขาวพลิ้วไปตามแรงลม รองเท้าส้นสูงก็สูงถึงห้านิ้วเต็มๆ ไอ้สายนะสวย แต่เดินไม่สะดวกเท่าไร และในความเป็นจริงหลังเธอเดินออกจากลานจอดรถได้ไม่ถึงสิบนาที ก็เริ่มเสียใจแล้วว่าทำไมถึงเขี้ยวกระเป๋ากล้อทิ้ง สิบนาทีถัดมา เธอนั่งลงข้างทางรอซื่อซวงซวงขับรถมารับ

เพียงแต่ผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้ว กลับไม่เห็นรถเก๋งคันคันตาโพลมาเลย

ภายในคอนโดที่อยู่อีกด้าน เหียนข่ายกำลังเล่นหมากรุกกับฟางเล่อจิง พร้อมแบ่งกันกินปิกโก๊ทอดหนึ่งถัง แอ้มมีโคล่าแคลอรีสูงสุดๆ ด้วย

หากเล่นตื๊บปองเห็นละก็ ต้องเสียใจจนน้ำตาไหลแน่

โลกของคนพอมนี้ น่ารังเกียจจริง ๆ

“เอาละ หยุดกินได้แล้ว” เหียนข่ายป้องมือเขาไว้ “กินอาหารขยะเยอะเกิน ไม่ดีต่อสุขภาพ”

“อยากกินอีก” ฟางเล่อจิงมองเขาอย่างไร้เดียงสา

เหียนข่าย “...”

สายตาแบบนี้

ฟางเล่จิ่งได้ปิกโกขึ้นถัดมาอย่างราบรื่น แถมยังดูตัวด้วย

“ชนะแล้ว” เขียนข่ายวางหมากลงไป

“อ้อ คุณชนะ” ฟางเล่จิ่งว่า “ยินดีด้วยครับ”

“แล้ว?” เขียนข่ายเบิกตากว้าง “แค่นี้ดีแค่นี้? ตกลงกันแล้วงิว่าคนชนะจะได้รางวัล”

“รางวัลคือคุณกินปิกโกที่เหลือให้หมด” ฟางเล่จิ่งส่งแก้วกับถังไปให้ “ให้เปล่าด้วย ไม่ต้องเกรงใจ”

เขียนข่ายคว้าอีกคนเข้ามาในอ้อมกอด

ฟางเล่จิ่งสบตากับเขา ริมฝีปากมันแล้บ นิ้วมือก็เช่นกัน

หลังจากเจียบไปห้าวินาที บอสก็ให้ข้อสรุป “กระตือไม่ลง”

ฟางเล่จิ่งอดขำไม่ได้ ภูไถ่ศีรษะไปบนตัวอีกฝ่าย

“บริษัทเตรียมทุกอย่างให้นายแล้ว” เขียนข่ายดึงกระดาดชิชูเปียกออกมา บรรจงเช็ดทำความสะอาดนิ้วมือให้เขา “โฟลต์อึ้งคารหน้า”

“อ้อ” ฟางเล่จิ่งมองเขา “ผมจะดูแลตัวเองให้ดี คุณก็เหมือนกันนะครับ”

“มีอะไรก็โทร.หาอากัสตินได้เลย” เขียนข่ายเจียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “ส่วนฟิลลิปส์ อยู่ให้ห่างเท่าไรวังดี”

“โอเคครับ” ฟางเล่จิ่งโอบรอบลำคอของอีกคน “แฮมเบอร์บอกว่าเขาจะอยู่ที่นั่นต่ออีกสักระยะ”

“ผู้อาวุโสจานกลับมาครั้งนี้ คงมีแผนการของตัวเอง” เขียนข่ายเอ่ย “ฉันเองก็ไม่สะดวกถามรายละเอียด”

“แล้วเทียนจี้เอนเตอร์เทนเมนต์ล่ะครับ” ฟางเล่จิ่งถาม

“เห็นว่าติดต่อกับผู้อาวุโสจานตลอด สื่อเองก็ได้ข่าวเหมือนกัน แต่คงไม่เขียนอะไรจนกว่าจะได้รับการยินยอม” เขียนข่ายว่า “ไม่ใช่แค่เพราะสถานะของคุณจานหรอก แต่เพื่อให้ทุกข้ให้กับอุบัติเหตุในตอนนั้นด้วย”

“สรุปคือ ไม่ว่าเทียนจี้จะทำอะไร คุณต้องระวังตัวนะครับ” ฟางเล่จิ่งบอก “อย่าให้ถูกเอาเปรียบเด็ดขาด”

“ตกลง” เขียนข่ายพยักหน้า “วางใจเถอะ วันพรุ่งนี้พ่อก็กกลับมาแล้ว จากนิสัยของเขา อย่าว่าแต่ถูกเอาเปรียบจริงๆเลย ต่อให้ไม่ถูกหลอกใช้ เขาก็แค้นฝังหุ่นอยู่ดี”

คำบอกเล่าของอีกฝ่ายทำเอาฟางเล่จิ่งหัวเราะ “ฟังดูเหมือนคุณลุงจะโหดกว่าคุณอีกนะ”

“ทุกคนต่างมีวิธีรับมือต่างกันไป” เขียนข่ายเขี่ยจุ่มกของอีกฝ่าย

“ครั้งนี้คุณลุงจะมาอยู่นานแค่ไหนครับ” ฟางเล่จิ่งถาม

“ยังไม่แน่ใจ แต่น่าจะอยู่หลายวันหน่อย” เขียนข่ายบอก “พ่อนับถือผู้อาวุโสจานมาก ครั้งนี้กว่าจะหาโอกาสได้ไม่ใช่ง่ายๆ”

“ดีเหมือนกัน” ฟางเล่จิ่งพูด “มีคุณลุงอยู่ด้วย คุณจะได้สบายขึ้นหน่อย”

“อาจไม่เป็นอย่างนั้น” เขียนข่ายนั่งลงพร้อมกอดเขาไว้ “ไม่ต้องคิดถึงเรื่องสบายเลย บางทีคงมีงานเพิ่มอีกเท่าตัว”

ฟางเล่จิ่งได้ยินก็มึนคิ้ว ตอนนี้นั่งง่วงพอแล้ว ทำไมยังมีงานเพิ่มอีก

“เป็นห่วงเธอ” เขียนข่ายจับมือเขา

ฟางเล่จิ่งคิดครุ่นหนึ่ง “ก็นิดหน่อย”

ด้วยคิดไม่ถึงว่าเขาจะยอมรับตรงไปตรงมาแบบนี้ ทำเอาเขียนข่ายหลุดซ้ำ “งั้นจูบปลอบหน่อย”

ฟางเล่จิ่งขยับเข้าไปประทับจูบที่ริมฝีปากของเขาย่างแผ่วเบา

พอคิดว่าเดี๋ยวต้องห่างกันครึ่งปีหรืออาจนานกว่านั้น ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรจุกที่อก

เขียนข่ายโอบรอบแผ่นหลังเขาไว้แล้วค่อยๆ จูบลึกซึ้งกว่าเดิม

แสงไฟสลัวราง ทั้งสองกอดกันแน่นอยู่บนพรมสีขาว เป็นภาพที่งดงามและหวานซึ้ง

และเส้นด้ายป้องกันก็ต้องแยกจากคนที่ชอบเหมือนกัน ความเศร้าของเขาจะน้อยกว่ามาก เพราะเจ้าตัวยังคงยุ่งกับการก่อกวนหยางซี ใส่กางเกงในตัวเดียววิ่งไปทั่วห้องเหมือนเดิม

“ไปนอน” หยางซีวางเอกสารลง

“ไม่่วง” เลื่อนห่านสวมกอดเขาจากด้านหลัง เพิ่งอาบน้ำเสร็จ นุ่มนวลหอมฟุ้งไปทั้งตัว ควรค่าแก่การถูกล้มผัสที่สุดๆ

“ไม่่วงก็ต้องนอน” หยางซีลุกขึ้นยืนแล้วอุ้มเขาเดินไปทางห้องนอน

“แล้วนายล่ะ” เลื่อนห่านถามพร้อมทำตาปริบๆ

หยางซีจับเขาเข้าที่นอน “อีกเดี๋ยวฉันค่อยนอน”

เลื่อนห่านใช้มือและเท้าเกาะเกี่ยวเขาไว้เหมือนกับหมึก บ่งบอกว่าไม่ยอมปล่อยเด็ดขาด

หยางซี “...”

เลื่อนห่านกระดกบั้นท้ายไปมา กางเกงในตัวจิ๋วชวนให้วามหวมจริง ๆ

หยางซียื่นมือไปจัดผมที่ยุ่งเหยิงของเขาให้เรียบร้อย “ฉัน...”

พูดไม่ทันจบประโยค เลื่อนห่านก็ขยับเข้าไปจูบเขาด้วยความเร่าร้อนสุด ๆ!

เพราะงั้นหยางซีที่ที่แรกตั้งใจจะทำงานต่อจึงต้องใช้เวลาในห้องนอนไปอีกหนึ่งชั่วโมง

ดูเดือดเสียยิ่งกว่าอะไร

“เหนื่อยหรือเปล่า” หลังเสร็จกิจ หยางซีโอบหน้าลงจูบเขา

หน้าท้องของเลื่อนห่านมีชายผ้าห่มคลุมอยู่ นัยน์ตายังเหลือหยาดน้ำของความน้อยใจ

หยางซีส่งสาร โอบกอดเขาไว้แนบอกรแล้วตบเบา ๆ “เด็กดี นอนซะ”

“รู้สึกดีจัง” เลื่อนห่านบ่นเอ่ยสรุปหลังจากได้สติ

หยางซีคิดว่าตัวเองฟูผาด “หือ?”

“มันดีมากเลย” เลื่อนห่านตอบอีกฝ่ายเบา ๆ เอ่ยอย่างจริงจัง “พยายามทำให้ดีต่อไปนะ”

หยางซี “...”

“นวดให้หน่อย” เลื่อนห่านดึงมือของเขามาวางที่บนเอน ตัวเองขยับไปอยู่ข้างๆ พร้อมส่งเสียงหงุหงิงเหมือนลูกสุนัขตัวเล็ก ๆ

หยางซีหัวเราะเบา ๆ มือใหญ่วางบนเอนของอีกคนแล้วนวดอย่าง

เบามือ ดวงตาห่อประกายอ่อนโยน

เส้นห่านสลายตัวจนหลับตาลง ไม่แม้แต่จะสนใจเอ่ยเข้าหาขี้อึก
ก่อนเข้าสู่ห้วงนิทราไปอย่างรวดเร็ว

ภายในฝันเต็มไปด้วยความหอมหวานราวกับสายไหม

วันรุ่งขึ้น การถ่ายทำของกองละคร ลั่วเสินเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย เนื่องจาก
เกิดปัญหากับตัวนางเอกกะทันหัน

หนึ่งเพยล่วนนอนอยู่บนเตียง สีหน้าเยือกเย็นจนเกือบจะแข็งทื่อ
ซื่อซวงซวงนั่งบนโซฟา เปิดอ่านนิตยสารที่ถือไว้ เมื่อวานหนึ่งเพยล่วน้วยโหสะ
เธอจริงๆ เธอจึงขับรถกลับมาถึงโรงแรมของกองถ่ายโดยไม่สนใจอีกฝ่าย
จนกระทั่งช่วงเช้ามืดที่ฝนตกหนักถึงไปตามหาแถวริมถนนและพากลับมา
โดยไม่พูดอะไรกันเลยตลอดทาง

“หลังจากนี้ก็ถ่ายละครของเธอไป ไม่ต้องกังวล เรื่องที่เหลือฉันจะ
จัดการเอง” ซื่อซวงซวงเปิดปากทำลายความเงียบ “แต่มีข้อแม้ เธอห้าม
ติดต่อกับประธานเหียนอีกเด็ดขาด”

หนึ่งเพยล่วนถูกแทงใจดำ เหลือบมองอีกฝ่ายด้วยความโมโห

“ฉันรู้ว่าเธอคงไม่ไปหาเขาอีก แค่นี้ก็น่าพอใจแล้ว” ซื่อซวงซวง
ส่งแก้วน้ำให้เธอ “ผู้กำกับหลิวรับปากว่าจะช่วยคุยกับประธานเหียนให้
พวกเขารู้จักกันส่วนตัว ประธานเหียนคงเห็นแก่หน้าเขาบ้าง”

หายากที่หนึ่งเพยล่วนจะไม่ก้าวร้าวใส่เธอ...ตั้งแต่เกิดเรื่องจนมาถึง
วันนี้ เธอจำต้องปล่อยความคิดเพื่อฝันที่มีต่อตงหวานเอนเตอร์เทนเมนต์
ไปชั่วคราว และขอให้เรื่องทั้งหมดจบลงเงียบๆ ส่วนอนาคตจะเป็นอย่างไร
เวลานี้ไม่มีใครตอบได้แน่ชัด

ใกล้พลบค่ำ หลิวม้วนัดซื่อซวงซวงไปยังร้านอาหารของโรงถ่ายหนึ่ง
ตามที่คาดไว้ “ประธานเหียนไม่คิดจะคุยเรื่องนี้เลย”

“อะไรคือไม่คิดจะคุย” ซื่อซวงซวงได้ยืนก็้อ ไม่คิดจะคุยกับเธอ
ยังพอเข้าใจได้ แต่ทำไมไม่แม้แต่จะเห็นแก่หน้าผู้กำกับ

“ประธานเหียนเกลียดการถูกลอบกัดที่สุด โดยเฉพาะจากศิลปิน

หญิง” หลิวหมั่วเอ๋ย “ตอนเช้าจึงก็ไปสะกดต่อมโมโหเขา จนตอนนี้ยังไม่หายโกรธดีเลย เธอที่เก่งนะ ตามมาติดๆ” แถมร้ายแรงกว่าครั้งก่อนอีก

“ผู้กำกับหลิว เรื่องนี้เราไม่รู้มาก่อนจริงๆ” ซือซวงซวงเอ๋ยอย่างกระวนกระวาย “นั่น...”

“พอๆ มาถึงขนาดนี้ เธอเลิกพูดตามมารยาทได้แล้ว” หลิวหมั่วว่า “รู้ไม่รู้ไม่สำคัญ รับผิดชอบจะแก้ปัญหาอย่างไรต่างหากที่ควรทำ”

“แล้วฉันจะแก้ปัญหาอย่างไร” ซือซวงซวงหันหน้าดูฉิวหมวด “ผู้กำกับหลิว คุณต้องช่วยฉันนะ”

“เรื่องนี้ฉันช่วยเธอไม่ได้จริงๆ” หลิวหมั่วผายมือ “นั่นองค์ชายแห่งตงหวนนะ ใครจะกล้าไปมีเรื่องด้วย”

“ฉันจะให้มองเพยเพยโดนคำว่าบาตรไปทั้งอย่างนี้หรือคะ” ซือซวงซวงเคঁหน้า

“เธอคิดว่าฉันเห็นชอบกับเธอ นั่นเป็นนางเอก ลั่วเสินนะ” หลิวหมั่วเอ๋ย “แต่ในทางกลับกัน ผังนักลงทุนของละครเรื่องนี้เป็นเพื่อนของเหยียนข่าย ถ้าแก้ปัญหาเรื่องนี้ไม่ได้ เกรงว่าบทนางเอกคง...”

“อย่างนะ อย่า ฉันจะหาวิธีสะสางเรื่องนี้ให้เรียบร้อย” ซือซวงซวงหน้าซีดเผือด จากนั้นล้วยและกำลังทรัพย์ของเหยียนข่ายแล้ว เธอไม่สงสัยเลยสักนิดว่าอีกฝ่ายจะทำเรื่องแบบนั้น

“นั่นก็ดี ฉันเองก็ไม่อยากมีปัญหา” หลิวหมั่วโล่งใจ “แก้ปัญหามายในสามวัน ทุกอย่างจะโอเค”

“สามวัน?” ซือซวงซวงไต่ย็นก็นิ่งค้าง “แต่ฉันยังไม่มีหนทางเลย”

“ขนาดนี้แล้วเธอยังต้องหาทางอะไรอีก” หลิวหมั่วปวดหัว “บอกตรงๆ เลยนะ ว่าที่สະไ้ของตงหวนซีหิงมาก เห็นว่าเรื่องนี้ทำเอาเจ้าตัวโกรธจนไม่ยอมกินอะไรไปสามวัน ประธานเหยียนเลยพลอยอารมณ์เสียไปด้วย ตอนนี้ที่บริษัทแทบจะไม่มีใครกล้าคุยกับเขาแล้ว”

ซือซวงซวงเห็งอตก นั่งเงียบไปนาน

“เธอเองก็เลิกคิดว่าตัวเองบริสุทธิ์ได้แล้ว ผังประธานเหยียนมีหลักฐานเป็นกอง” หลิวหมั่วตบไหล่เธอเบาๆ ก่อนเรียกพนักงานมาคิดเงิน

“เต็มที่สามวัน ไม่งั้นฉันก็ไม่อาจรับประกันหนทางเอกของเพยเพยได้”

ชื่อชวงชวงนั่งบนเก้าอี้ยาวเพียงลำพัง จนกระทั่งผ่านไปสองชั่วโมง ถึงกลับโรงแรม

ความจริงยังไม่ทันครบกำหนดสามวัน บ่ายวันรุ่งขึ้น ชื่อชวงชวงก็ออกแถลงการณ์ ยอมรับว่าเรื่องทั้งหมดเป็นการร่วมมือสร้างกระแสระหว่างตัวเองกับเหลยถึงสตูดิโอ...อันที่จริงก่อนหน้านี้ เธอวางแผนไว้ว่าหากเกิดปัญหาอะไรขึ้น จะผลัดความรับผิดชอบทั้งหมดให้ปาปาร์azzi และจ่ายเงินจำนวนมหาศาลไถ่ลวงหน้าแล้ว แต่เรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นนี้ เธอก็รู้ดีว่าไม่ใช่แค่อยากผลัดเรื่องทั้งหมดให้พ้นตัวแล้วจะทำได้ ท่าทีของเหยียนข่ายบ่งบอกชัดเจนว่า หากเธอคิดหนี ผลลัพธ์จะร้ายแรงยิ่งกว่าเดิม

เหมือนที่หลิวมั่วพูดไว้ ในเมื่อต้องการขอโทษ ก็ต้องแสดงถึงความจริงใจ และจนถึงตอนนี้ เธอถึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าอะไรที่เรียกว่ารับกรรมที่ก่อไว้

“เมื่อกี้ฟวินโท.มา บอกว่านายไม่อ่อนโยนกับผู้หญิงเลย” ภายในสำนักงานใหญ่ของตงหวนเอนเตอร์เทนเมนต์ บ่ายอีสั่งแฟ้มเอกสารมาให้ “งานโปรโมตสินค้าที่เขาเซ็นสัญญากับหิงเพยลั่วไปตอนแรก ตอนนี้อีกเลิหมดเรียบร้อยแล้ว”

“ทำไมต้องยกเลิก” เหยียนข่ายพลิกดูแฟ้มเอกสาร “อยากจ้างก็จ้างไปสิ ฉันไม่ขัดข้องอะไรสักหน่อย”

“นายก็พูดง่าย” บ่ายอีมองเขาอย่างวิงวอน “สินค้าที่จะโปรโมตคือครีมอาบน้ำ เขาต้องการคนที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ตอนนี้อีกฝ่ายเป็นชาวฉาวใหญ่โตขนาดนี้ ใครจะยังกล้าจ้าง”

“ที่บอกว่าอ่อนโยนกับผู้หญิงนะ เขาไว้ใช้กับผู้หญิงดีๆ ไม่ใช่ผู้หญิงที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อไต่เต้าแบบนี้” เหยียนข่ายมองเขา “ที่หน้าที่หลังบอกเขาว่าอย่าใช้คำมั่วซั่ว”

“ได้” บ่ายอีรับคำอย่างจริงจัง “ฉันจะส่งหนังสือ รวมสำนวนสุภาษิตไปให้เขาด่วนเลย”

เขียนขายสายหน้าแล้วอ่านเอกสารต่อ

“ตอนนั้นจดหมายขอโทษของซือซวงซวงกลายเป็นประเด็นร้อนไปแล้ว” ปายอึ้งลงฝั่งตรงข้าม “แล้วก็ ดูท่าความนิยมของหนังเพลย์ลักร้องไป ลักพัก” ส่วนอนาคตจะเรียกกลับได้หรือไม่นั่นเป็นอีกเรื่อง

แม้ว่าซือซวงซวงจะรับเอาความผิดทั้งหมดไว้ที่ตัวเองกับเหลยอิง สตุติโอ ไม่ได้โยงถึงหนังเพลย์ลักร้องแม้แต่หน่อย แต่ชาวเน็ตไม่ได้โง่ อ่านข่าว บันเทิงมานานก็พอมีความรู้พื้นฐานอยู่บ้าง...น่ากลัวว่าบนโลกนี้คงไม่มีการ สร้างกระแสครั้งไหนที่ผู้จัดการวางแผนคนเดียวโดยที่ศิลปินไม่รู้เรื่องด้วย

เพราะนั่นทุกคนจึงพากันมาคอนซอลในเว็บบอร์ดว่า [เสแสร้งเป็น ผู้หญิงไร้เดียงสาเกือบเนียนแล้ว แต่ตัวเองดันสร้างข่าว ตกลงอยากดัง ขนาดไหนกันแน่ ถึงคุณชายแห่งตงหวนจะทิ้งหล่อ ทั้งรวย แต่คนเขามีแฟนอยู่แล้วเข้าใจไหม แคคิดแยงก็ต่ำช้าเหลือทนแล้ว]

เวลาต่อมา ชาวเน็ตตาดำจับผิดตำแหน่งที่หนังเพลย์ลักร้องในรูปได้ อย่างชาญฉลาด รวมไปถึงท่าโพสต่างๆ ตอนอยู่ในบาร์ที่ดูเหมือนไม่ตั้งใจ แต่ความจริงกลับจริงจังสุดๆ รวากับเป็นกลุ่มนักสืบเซอร์ล็อก โยล์มส์ พวกเขา โอตาคุมากมายนับไม่ถ้วนต่างออกหักเพราะเรื่องนี้ จากนั้นนางฟ้าผู้เยือกเย็น กลายเป็นหญิงร้อยเล่ห์ภายในคืนเดียว พวกเขาเกล็ดองมาสัมผัสความรู้สึก ผิดหวังแบบนี้สิ ใจแทบสลายอยู่แล้ว

เพราะเสียงต่อว่าต่อขานเยอะเกินไป หนังเพลย์ลักร้องจึงล้างโสมเพจและ ตัดขาดกับโลกภายนอกเสียเลย

จนกระทั่งตอนนี่เอง เขียนขายถึงโพสต์สแตตัส บอกว่าไม่อยาก เห็นรูปแบบนี้เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สาม เพราะ “ภรรยาของผมจะโกรธมาก”

คำว่าภรรยาอะไรนั่นมันแยงตาประชาชีชะมัด!

ฟางเล่อจึงหน้าแดงลามไปยั้งไบหู ก่อนมุดหัวเข้าไปในผ้าห่ม

“เป็นอะไร” เขียนขายกอดเขา น้ำเสียงเจือแววขบขัน

ฟางเล่อจึงใช้ท้ายอันอีกฝ่ายผ่านผ้าห่ม “ที่แท้ก็ภรรยาของฉันนี่เอง”

เขียนขายจุกเธอออกมา “จูบสามี่หน่อยสิ”

ฟางเล่อจึงบีบปากเขา

“พรุ่งนี้นายก็ต้องไปแล้ว” เหยียนข่ายแนบหน้าผากเข้ากับอีกคน
“เดินทางปลอดภัยนะ”

“อ้อ” ฟางเล่อจิงกอดเขา รู้สึกเสาร้อนที่ปลายจมูกขึ้นมา
เหมือนทำใจไม่ได้นิดหน่อย
เหยียนข่ายจับมือของเขา ก้มหน้าลงจูบบนเส้นผมอ่อนนุ่ม
เมื่อดฝนโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า หยดลงบนขอบหน้าต่าง ชะล้าง
ฝุ่นละอองชั้นบาง ๆ ออกไป ให้ความรู้สึกสดชื่นและเย็นสบาย

บ่ายวันรุ่งขึ้น ฟางเล่อจิงและเสียนหานพร้อมผู้ช่วยก็บินไปอิตาลีด้วยกัน
ในบรรดาแอร์โฮสเตสสี่คนที่บินแฟนคลับของทั้งคู่ เลย์จัดการตัดพวกครีม
เนย และแฮมออกจากอาหารของเสียนตูป้อง แล้วเปลี่ยนเป็นผักใบเขียว
ให้โดยเฉพาะ โหดร้ายที่สุด

เสียนหานร้าวรานใจ ไม่นึกเลยว่าแม้แต่การจะกินอาหารครบชุดสักมื้อ
บนเครื่องบินยังกลายเป็นเรื่องเพื่อฝัน ชีวิตไร้ความหวังแบบนี้ ฉันไม่ได้
อยากกินผักกวางตุ้งเลยสักนิด

“ฉันขออนอนสักพัก” ฟางเล่อจิงสวมผ้าปิดตา

“รู้สึกไม่ดีเหรอ” เสียนหานเป็นห่วง

“อ้อ” ฟางเล่อจิงตอบ “เวียนหัวนิดหน่อย”

เสียนหานสงสัย “นายได้กินเนื้อยังเวียนหัวอีกเหรอ”

ฟางเล่อจิง “...”

สองเรื่องนี้มันเกี่ยวกันตรงไหน

“ฉันกินผักยังไม่เวียนหัวเลย” เสียนหานเอ่ยเสริม ทั้งที่กินเนื้อสัตว์
ก็อาจจะแข็งแรงกว่าแต่ๆ

ฟางเล่อจิงสวมหูฟังเจียบๆ ตัดขาดจากเสียงของอีกฝ่าย

เสียนหานหยิบยาหม่องออกจากกระเป๋าทางเกง แล้วทาบริเวณขมับ
ให้เขา

แอร์โฮสเตสที่อยู่ข้างๆ ถูกความน่ารักจุใจจนใจเจ็บ ตูป้องของเรา
นี่น่าเอ็นดูจริงๆ อยากขโมยกลับไปซ่อนที่บ้านซะมัด

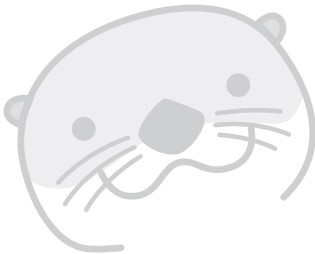
ฟางเล่อจึงเมาเครื่อง เฟิงฉู่ อุ๊เฟย และอุ๊เจี้ยนก็พักผ่อน เล่นทาน
ที่เหลือตัวคนเดียวเลยเบื่อบ้าง ไม่ว่านังยังงี้ก็ไม่สบายตัว จนดูเหมือน
ผู้ป่วยสมาธิสั้น

“นายเลิกขยับได้แล้ว” ฟางเล่อจึงใช้ผ้าห่มคลุมหัวอย่างหมดแรง
เล่นทานตัวแข็งทื่อทันที

“ชอบใจ” ฟางเล่อจึงไม่แม้แต่จะลืมตา

เล่นทานหันไปมองรอบๆ อยากหาอะไรทำซะมัด

ก่อนจะพบกับดวงตาสีฟ้าคู่หนึ่งพอดี

ทดลองอ่าน

คารารับเชิญผู้ทุบเท! โศกนาฏกรรมของเส้นตึบป่อง!

คันท้าใจฮะ...เส้นทานผะไปครู่หนึ่ง ดูเหมือนเคยเจอที่ไหนมาก่อน

เมื่อเห็นเขาจ้องมาที่ตัวเองไม่วางตา อีกฝ่ายก็ค้อมหัวให้เขาเล็กน้อย เธอเป็นสาวผมบลอนด์วัยยี่สิบกว่า

เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองเหมือนจะเสียมารยาท เส้นทานก็ยิ้มขอโทษ แล้วละลายตากลับมานั่งตัวตรง ทว่ากลับต้องหันไปอีกครั้งหลังจากผ่านไปไม่ถึงสามวินาที เพราะในที่สุดเขาก็นึกออกแล้วว่าคนคนนี้เป็นใคร!

แคทเธอรินเป็นนางแบบชื่อดังระดับโลกและเป็นนางเอกในภาพยนตร์เรื่องหนึ่งของฮอลลีวูดด้วย เธอมีชื่อเสียงทั้งในแวดวงแฟชั่นและวงการภาพยนตร์ เข้าร่วมเวทีเดินแบบแบรนด์เนมมากมาย แถมยังเคยเดินแบบคู่กับซูเปอร์ฮีอีกด้วย

“สวัสดีค่ะ” แคทเธอรินยิ้มพร้อมทักทายเขาด้วยภาษาจีน “ฉันรู้จักคุณ”

มีคนคุยด้วยแล้ว! เส้นทานวางผ้าห่มลงด้านข้างแล้วลุกขึ้นเดินไปหาอีกฝ่ายโดยไม่ลังเล

ในที่สุดข้างกายก็เงียบสงบ ฟางเล่จึงพันร่างด้วยผ้าห่มแล้วกลับไปอย่างมีความสุข

ตอนตื่นขึ้นมาก็อีกครั้ง เส้นตึบป่องก็ถูกผูกคอกับแคทเธอรินเรียบร้อย

ทั้งสองกำลังแลกช่องทางการติดต่อกันอย่างคึกคัก

ฟางเล่อจึง “...”

นี่มันอะไรกัน

อู๋เฟยและอู๋เจี้ยนหั่งโอดครวญอยู่ด้านหลังเขาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ไม่อยากเชื่อว่าก่อนหน้านี้ลูกพี่จะกลัวห่านห่านหาแฟนไม่ได้ มาดูตอนนี้ ตีสันทึงกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว เห็นเงียบๆ แต่พอเอาจริงกลับตกชูเปอร์โมเดล ระดับโลกมาได้ ใครจะไปรู้

“เล่อเล่อ” เลื่อนห่านหย่อนก้นกลับลงมานั่ง “นายตื่นแล้วหรือ”

“พวกนายรู้จักกันมาก่อนหรือ” ฟางเล่อจึงเหลือบมองไปทาง แคทเธอรินก็เห็นเธอกำลังห่มผ้านอนหลับอยู่

“เปล่า” เลื่อนห่านว่า “เพิ่งรู้จักเมื่อกี้ เธอเพิ่งจบทริปท่องเที่ยวกำลัง จะกลับบ้าน อีกเดี๋ยวจะไปเป็นนักแสดงรับเชิญบทเจี๋ใหญ่แก๊งมาเฟีย ใน *THE SUNSET* เหมือนกัน มีบทคู่กับนายด้วย” เจี๋ใหญ่อะไรแบบนี้ ดูหัวท้าวญาติจิง อิจฉาสุดๆ ไปเลย

“จริงหรือ” ฟางเล่อจึงแปลกใจเล็กน้อย

“อ้อ” เลื่อนห่านพยักหน้า “แล้วก็ เธอชวนเราไปกินพายแอปเปิล ที่บ้านเธอด้วย”

คืบหน้าไวอะไรขนาดนั้น...

ฟางเล่อจึงนึกถึงการโหวตคัดเลือกของนิตยสารบันเทิงช่วงก่อนหน้านี้ ขึ้นมา

เป็นขวัญใจสาวรุ่นพี่จริงๆ ไม่แบ่งเกาแบ่งไหม ไม่แบ่งว่าในหรือ ต่างประเทศ

เครื่องบินลงจอดบนรันเวย์อย่างมั่นคง ออกัสตินจัดหาคนขับรถไว้ เรียบร้อยแล้ว จึงพาทุกคนตรงไปพักผ่อนที่โรงแรม และเดินทางไปสถานที่ ถ่ายทำเช้าวันพรุ่งนี้

“เหนื่อยจัง” ฟางเล่อจึงล้มตัวลงบนเตียง ไม่อยากขยับตัวสักนิด

เลื่อนห่านมองเขาอยู่ข้างเตียงด้วยสายตาวาววับ

“...นายจะทำอะไร” ฟางเล่อจึงถามอย่างระแວดระวัง

“หิว” เส้นทานนึ่งแหมะอยู่ข้างๆ เขา แล้วเอ่ยชวนอย่างกระตือรือร้น
“เราไปหาอะไรกินกันเถอะ”

“ไปหาอุ๊เพย” ฟางเล่อจิ้งดึงผ้าห่มปิดหน้า

“แต่นายนอนมาตลอดทางแล้วนะ” เส้นทานไม่ยอม

“ฉันยังนอนต่อได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง” น้ำเสียงของฟางเล่อจิ้งฟังดู
ไร้เรี่ยวแรง

“ก็ได้” เส้นทานยอมลงให้ ก่อนยื่นมือไปคว้าเมนูอาหารบนโต๊ะ
“งั้นฉันสั่งอะไรให้นายกินหน่อยแล้วกัน”

“ขอบใจ” ฟางเล่อจิ้งไม่อยากลืมนตา

เส้นทานสั่งอาหารเสร็จก็หมดอาลัยตายอยาก ลีอกอินเข้าโฮมเพจ
ส่วนตัวแล้วโพสต์สเตตัส [เล่อเล่อเมาเครื่อง...]

พร้อมแนบรูปฟางเล่อจิ้งที่ห่อตัวด้วยผ้าขนหนูใหญ่ โผล่ออกมา
แค่เส้นผมขมุกขมูยหนึ่งที่ทำให้อยากจูบ

ครู่ถัดมา แฟนคลับพากันคอมเมนต์ว่า [มันไม่สมเหตุสมผล คนที่
เมาเครื่องควรเป็นต๊อบปองแท๊ๆ ทำไมถึงกลับกันได้]

“นายดูนี่” เส้นทานนึ่งซัดสมาธิลงข้างๆ เขา แล้วพูดอย่างขิงขัง
“ทุกคนคิดเหมือนกันว่าฉันที่กินผักควรเป็นคนเมา”

ฟางเล่อจิ้งไร้เรี่ยวแรง ไม่อยากคุยกับเขาจริงๆ

ห้านาทีถัดมา มือถือสั่นครืดๆ หมายเลขที่โทร.เข้าเป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก
ใครกัน...เส้นทานสงสัยเล็กน้อยก่อนกดรับ “ใครครับ”

“เหียนข่าย” ปลายสายตอบ

เส้นต๊อบปองลูกพรอดด้วยความตกใจทันที!

ทำไมบอสถึงโทร.หาเขาล่ะ

เขาต้องหลอนไปเองแน่ๆ

“เล่อเล่อเมาเครื่องเหอ” เหียนข่ายถาม

“ครับ” เส้นทานเหลือบมองคนข้างกายแล้วพูดเสียงเบา “เหมือนเขา
จะหลับอยู่”

“จะคุยกับฉันเหอ” ฟางเล่อจิ้งลืมนตา

ตื่นอยู่ก็ดี! เล่นหาน้ำตาลอวบ้ำ รีบอัดโทรศัพท์ใส่มืออีกฝ่าย
อย่างรวดเร็ว

คุณยายทงนี้่่นักลัวชะมัด

เขายากวิ่งไปนั่งสงบจิตสงบใจบนชักโครกสักพัก

“หานหาน” หานาที่ถัดมา ฟางเล่จิงเคาะประตูอยู่ด้านนอก “หยางซีโทร.
หานาย”

เล่นหานเปิดประตูพรวด แล้วพูดด้วยความจริงจังสุดขีด “ตัดทิ้ง
ได้ตามสบาย นายคุยกับบอสได้นานเท่าที่ต้องการเลย จะคุยทั้งวันก็ไม่มี
ปัญหา” ตราบไคที่แบตมือถือยังไม่หมดนะเนะ

ฟางเล่จิงเชกกะโหลกอีกฝ่ายอย่างหมดคำพูด ก่อนกลับไปล้มตัว
นอนบนเตียง

เล่นหานวิ่งไปรับสายที่ระเบียง “ทำงานอยู่หรอ”

“เปล่า” หยางซีตอบ “เตรียมไปหาผู้อาวุโสงาน”

“แทมเบอร์?” เล่นหานแปลกใจ “เรื่องต้าเหียนเหวอ”

“ต้องไปถึงรู้” หยางซีตอบ “ตอนนี้ฉันขับรออยู่”

“งั้นถ้าคุยเสร็จแล้ว อย่าลืมโทร.หาฉันนะ” เล่นหานบอก

“ได้” หยางซีหัวเราะ “ไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

“อ้อ” เล่นหานวางสายอย่างเชื่องช้า ก่อนเดินเล่นไปทั่วอย่างพลังงาน
ล้นเหลือ

ทำไมทุกคนถึงอยากให้ฉันไปพักผ่อนนั้ะ ทั้งที่ไม่อยากนอนแท้ๆ
แถมยังอยากวิ่งสักหนึ่งกิโลเมตรด้วยซ้ำ

พลังงานที่มาจากผักนี้่ข้างเหลือแหล่จริงๆ

ภายในโรงแรมที่ประเทศจีน แทมเบอร์กำลังอ่านหนังสือพิมพ์ ครูต่อมา
ผู้ช่วยก็มาเคาะประตู “ท่านครับ แทมมาถึงแล้ว”

“ผู้อาวุโสงาน” หยางซีเดินเข้ามาในห้อง แสดงความเคารพอีกฝ่าย

“นังลิ” แทมเบอร์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ทำตามตามสบาย คิดเสียว่านี่

เป็นบ้านของตัวเองก็ได้”

“ขอบคุณครับ” หยางซีนั่งลงฟังตรงข้าม “คุณเรียกผม มีอะไรอะไรหรือเปล่าครับ”

“ก่อนหน้านี้ท่านเคยมาหาฉันด้วยเรื่องของเธอ” แทมเบอร์เอย์ “เขาน่าจะบอกเธอแล้ว”

หยางซีพยักหน้า

“ความจริงถึงเขาไม่มาหาฉัน ฉันก็คงเรียกหาเธออยู่ดี” แทมเบอร์ส่งไวน์แก้วหนึ่งให้เขา “รู้ไหมว่าเพราะอะไร”

หยางซีลองทาย “เพราะสองพี่น้องตระกูลเจ้อเหอครับ”

แทมเบอร์อดหัวเราะไม่ได้ “เธอฉลาดจริง ๆ”

“นี่เป็นความเกี่ยวข้องเพียงอย่างเดียวระหว่างผมกับคุณ” หยางซีเอ่ยตรงไปตรงมา

“เกี่ยวกับเหตุระเบิดต่อนั้น เธอรู้มุกน้อยแค่ไหน” แทมเบอร์เอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“ไม่มากเท่าไรครับ” หยางซีตอบ “ตอนนั้นผมยังเรียนอยู่ เคยเห็นข่าวที่เกี่ยวข้องจากหนังสือพิมพ์เท่านั้น” ส่วนข่าวลือต่างๆ บนอินเทอร์เน็ตที่ตามมาหลังจากนั้น ส่วนใหญ่ผ่านความคิดเห็นของนักข่าวมาอีกชั้น จึงไม่ถือเป็นมูลความจริง และเห็นเป็นเพียงเรื่องเล่าเท่านั้น

“แล้วเบื้องหลังความร้ายวุ่นของไห่ซานกรุปล่ะ” แทมเบอร์มองเขา

“ไห่ซานกรุป?” หยางซีได้ยินก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนความเป็นไปได้อย่างหนึ่งจะแล่นเข้ามาในหัว...เดิมทีไห่ซานเป็นเพียงโรงงานเล็กๆ ทว่าภายหลังกลับขยายกิจการใหญ่โตในชั่วข้ามคืน เมื่อนับเวลาดูดี ๆ แล้วมันเป็นปีที่สองหลังจากเหตุระเบิดของบริษัทฮว่าเฟิงพอดี้ ส่วนสองพี่น้องเจ้อซานและเจ้อไห่ ก็เดินบนเส้นทางแห่งความรุ่งเรืองอย่างเป็นทางการนับตั้งแต่นั้น

“เรื่องบางอย่างไม่จำเป็นต้องพูดออกมาตรงๆ” แทมเบอร์ยิ้ม “แต่ในเมื่อมีเป้าหมายเดียวกัน บางทีพวกเราอาจร่วมมือกันได้”

หยางซีพยักหน้ารับ “ผมเข้าใจความหมายของคุณ”

“ยินดีที่ได้ร่วมงาน” แทมเบอร์ยื่นมือออกไป ก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง
“หวังว่าเธอจะแก้ปัญหาได้เร็วที่สุด แล้วรีบกลับไปอยู่ข้างๆ เลื่อนห่าน เขารอเธอเสมอ”

หยางซีหลุดคำ แล้วกระชับมือกับเขา “ขอบคุณมากครับ”

ถึงได้บอกว่า คิดจะปิดเรื่องความรักต่อหน้าเจ้าพ่อวงการบันเทิงนั้น
เป็นไปไม่ได้จริงด้วย...

คำคืนค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ในที่สุดเลื่อนห่านที่กระโดดโลดเต้นมาทั้งวัน
ก็สงบลง นอนหลับอ้าปากกางแขนขา แถมขยับเปลี่ยนท่าไปมาไม่หยุด
ก่อนจบที่กลิ้งลงไปกองกับพื้น...แต่ก็ยังไม่ตื่นอยู่ดี

ความสามารถเหนือชั้นจริงๆ ฟางเล่อจึงลุกขึ้นมาเติมน้ำกลางดึกด้วย
ความสะลึมสะลือ ทำเอาเกือบเหยียบเส้นตึบปอง

เลื่อนห่านยังคงหลับสนิทอย่างมีความสุข ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเกือบถูก
เหยียบหน้าเข้าให้แล้ว

ฟางเล่อจึงลากเขาขึ้นเตียงอย่างยากลำบาก

เลื่อนห่านลืมตาจั่วเจี๋ย “นายจะทำอะไร”

“นอน” ฟางเล่อจึงช่วยห่มผ้าให้เขา “ห้ามกลิ้งไปมาอีก!”

“อ้อ” เลื่อนห่านรับคำอย่างว่าง่าย กอดผ้าห่มแล้วหลับต่อ

ฟางเล่อจึงออกไปรินน้ำนอกห้อง ยังไม่ทันดื่มเสร็จก็ได้ยินเสียงดัง
สนั่นหวั่นไหวดังมาจากห้องนอน ทำเอาเขาตกใจ รีบวิ่งเข้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น

เลื่อนห่านกุมหัวไว้ ตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้นก่อนฟ้องเสียงตดพ้อ
“หัวกระแตก”

ฟางเล่อจึงเริ่มเห็นใจหยางซีจากกันบึ้งหัวใจ

ใครเขานอนจนมีสภาพนี้บ้าง...

“ห่านห่านนอนแปลกที่ไม่ค่อยได้นะ” วันรุ่งขึ้น หยางซีที่รับรู้เรื่องราว
ทั้งหมดกำลังตอบสาย “ไม่เป็นไร นอนสักสองสามวัน พอปรับตัวได้ก็ไม่มี
ปัญหาแล้ว อย่าลืมห่มผ้าให้เขาดีมนมละ”

“โอเค” ฟางเล่อจึงรับคำ ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก็เอ่ยเสริม “เรื่องดีมนม

คงไม่ต้องให้ผมคอยดูหรอก” เปลอๆ อีกฝ่ายอาจขอตี๋มลักสองแก้วเลย
ด้วยซ้ำ เขารู้สึกได้

หยางซีหลุดซ้ำ

เล่นหานประคบถุ่นน้ำแข็ง สายตาเจือแววซุ่นเคื่องเล็กน้อย
ยังไม่ทันเริ่มถ่ายก็เสียโฉมเสียแล้ว น่าอนาชะมัด

หมู่บ้านที่ใช้ถ่ายทำอยู่ไม่ไกลจากมิลานเท่าไร ราวๆ บ่ายโมง คนขับรถ
ก็พาทุกคนไปส่งที่กองถ่าย

“Hi!” ฟิลลิปส์โรยตัวลงมาจากฟ้า ทักทายอย่างอารมณ์ดี

เมื่อเห็นใบหน้ายิ้มแย้มสดใสของเขา ฟางเล่อจึงกับเล่นหานต่างคิด
อย่างปลงตก *กะแล้วจะต้องโผล่มา*

“ฉันมาต้อนรับพวกนายโดยเฉพาะเลยนะ” ฟิลลิปส์กางแขนสองข้าง
อย่างกระตือรือร้นก่อนเข้าไปกอดทั้งสองไว้แน่น “แถมฉันยังพักที่กองถ่าย
ตลอดด้วย”

“ออกัสตินอนุญาตแล้วหรือ” ฟางเล่อจึงถาม

ฟิลลิปส์ส่งยิ้มกว้าง *ต้องไม่อนุญาตอยู่แล้วสิ*

ฉันแอบหนีมานะ

“ยินดีต้อนรับ” อันเซลยิ้มพร้อมเดินลงมาจากชั้นบน “รู้สึกยังไงบ้าง”

“รู้สึกดีมากครับ” เล่นหานตอบพร้อมประคบน้ำแข็งไปด้วย

“หน้าผากเธอเป็นอะไร” อันเซลขมวดคิ้ว

เล่นหานเอ่ยตามความจริง “บวมครับ” ตอบได้ตรงสุดๆ

อันเซลพินิจดูครู่หนึ่งก่อนเอ่ยแซว “ฉันว่าถ่ายจากที่เธอถูกทำร้าย
ก่อนได้เลยนะ”

“ผมเล่นเป็นคนซุ่มเอง!” ฟิลลิปส์ขมูมือสองข้าง กระหายจะมี
ส่วนร่วมอย่างยิ่ง

แต่ไม่มีใครสนใจเขาสักนิด

น่าเวทนาสุดๆ

ทางกองถ่ายเตรียมการทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว นักแสดงเข้าประจำที่

แล้วเช่นกัน หลังงานเลี้ยงต้อนรับอันเรียบง่าย กระบวนการถ่ายทำก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ เนื่องจากฟางเล่อจิ่งและเสียนหานเคยร่วมงานกับอันเซลมาแล้ว และมีประสบการณ์การแสดงมาไม่น้อย ทำให้เข้าถึงบทบาทได้รวดเร็ว ในฐานะนักแสดงนำ ตารางการถ่ายทำของทั้งสองแน่นเอียดทุกวัน แต่กว่าจะได้รับโอกาสนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย พวกเขาจึงไม่เหน็ดเหนื่อยอะไร

“ฮัดชีว” ครึ่งเดือนให้หลัง เสียนหานห่อตัวในผ้าห่มพร้อมกับจามออกมา

“อ้าปาก” ฟางเล่อจิ่งถือแก้วน้ำ ยัดยาใส่ปากอีกฝาย

เสียนหานกลืนลงไปแต่โดยดี ก่อนขดตัวกลับเข้าไปในที่นอนอย่างเชื่องซึม

เป็นหวัดซะแล้ว

“ยังดีที่ไม่มีไข้” ฟางเล่อจิ่งนั่งลงข้างๆ “พรุ่งนี้จะไปถ่ายต่อหรือเปล่า อยากปรับตารางหน่อยไหม นอนพักให้เต็มที่สักวัน”

“ไม่ต้อง กลับสักตื่นเดี๋ยวก็ดีขึ้น” เสียนหานดึงกระดาดหิซซุมาเช็ดน้ำมูก “ความสามารถในการฟื้นตัวของฉันแข็งแกร่งจะตาย”

“ก็ได้” จันนายรีบพยักหน้า “ฟางเล่อจิ่งห่มผ้าให้อีกฝาย” “มีอะไรก็เรียกฉัน”

เสียนตูปองหลับตาลง เพียงไม่นานก็หลับสนิทไป ทั้งยังฝันถึงหยางซีตลอดคืน

ก่อนที่เช้าวันถัดมา เจ้าตัวจะเวียนหัวหนักกว่าเดิม

“หรือว่ายาไม่ได้ผล” ฟางเล่อจิ่งหยิบถุงบรรจุภัณฑ์มาอ่านคำแนะนำ

เสียนหานครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นเอ่ยอย่างจริงจัง “ฉันคิดว่าเพราะหยางซีหล่อเกินไป” มัวแต่มองตลอดคืนมันเกินจะรับไหว ทำเอาใจล้นเวียนหัวตาลาย

ฟางเล่อจิ่งได้ยินดังนั้นก็เหวอไปชั่วขณะ ก่อนลองแตะวัดอุณหภูมิจากหน้าผากอีกฝาย

“โอเคใช่ไหม” เสียนหานถาม

“ไม่มีไข้” แต่สีหน้านายดูแย่มาก” ฟางเล่อจิ่งนิ้วหน้า “ฉันไม่ต้อง

ไปถ่ายหนังแล้วดีกว่า”

“ไม่ต้องห่วง ไม่เป็นไรหรอก” เลื่อนหานเดินไปแปรงฟันที่ห้องน้ำ
ถือโอกาสล้างหน้าเรียกสติตัวเองด้วยน้ำเย็นสักหน่อย

“อรุณสวัสดิ์” อันเซลมาถึงสถานที่ถ่ายทำ และกำลังคุยกับหนุ่มล่าสัตว์
สูงใหญ่คนหนึ่ง พอเห็นทั้งคู่ก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ขอแนะนำ นี่คือเร็ก จะ
เล่นเป็นโรบิน หวังหน้ามาเฟีย”

“สวัสดีครับ” เร็กค้อมตัวเล็กน้อยให้ทั้งสองพร้อมเอ่ยทักทาย เขา
มีรอยสักลากยาวตั้งแต่ลำคอจนถึงแขน แคมโบหน้ายังมีรอยบาก แคมมอง
ก็รู้แล้วว่าเป็นคนดีแค่ไหน

ทำเอาเลื่อนหานรู้สึกคุ้นเคยเหมือนได้เจอพี่ชายตัวเองอย่างไรวางงั้น

“นายแน่ใจนะว่าจะต่อยกับเขา” ขณะที่ผู้กำกับและเร็กกำลังคุยเรื่อง
บทกันอยู่ ฟางเล่อจึงก็ส่งน้ำมาให้

“พูดให้ถูกต้องไม่ใช่ต่อยกับเขา” เลื่อนหานว่า “แต่เป็นฉันถูกเขาต่อย
ฝ่ายเดียว” อนาคตสุดๆ

“แต่นายไม่สบายอยู่นะ” ฟางเล่อจึงนินหัว

“ไม่เห็นเกี่ยว เขาไม่ได้ต่อยฉันจริงๆ สักหน่อย” เลื่อนหานว่า
“อีกอย่าง เห็นเขาแล้วรู้สึกคุ้นเคยนิดๆ ด้วย”

“คุ้นเคย?” ฟางเล่อจึงตกใจ “ทำไมนายถึงคุ้นเคยกับคนเขาไปทั่ว”

“นายไม่เข้าใจ” เลื่อนหานกระดกน้ำแล้วพูดซบซม “ตอนเด็ก
ลูกพี่ลูกน้องอัดฉันบ่อยๆ”

ฟางเล่อจึง “...”

ทำไมถึงเล่าเรื่องแบบนี้ด้วยหน้าตาภาคภูมิใจขนาดนั้น ไม่เห็นน่า
อิจฉาสักนิด

ขณะที่ทั้งสองกำลังแต่งหน้า เฝิงฉู่ก็เข้ามาเตือน “ไม่ต้องรีบ อาจจะ
เลื่อนเวลาถ่ายทำไปครึ่งชั่วโมง”

“ทำไมล่ะ” ฟางเล่อจึงถาม

“ผู้กำกับยังคุยบทกับเร็กอยู่ เขายังเข้าไม่ถึงบทบาท” เฝิงฉู่นั่งลง

กินแฮมเบอร์เกอร์อยู่ฝั่งตรงข้าม

หอมจัง! เลื่อนหาคอมเต็มที รู้สึกอยากกินหน่อยๆ

“ผมไม่เคยได้ยินชื่อนักแสดงคนนี้มาก่อน” ฟางเล่อจึงเอ่ยขึ้น
เรื่อยเปื่อย ว่ากันตามเหตุผลแล้ว หน้าตาเป็นเอกลักษณ์ขนาดนี้ หาก
เคยเห็นก็น่าจะจำได้ แต่ตัวเองกลับไม่มีความทรงจำเลยสักนิด

“เพราะจริงๆ เขาไม่ใช่นักแสดงไง” เฟิงฉู่ว่า “เป็นพวกมาเฟียจริงๆ”
เส้นตูป้องได้ยืนดั่งนั้นก็อ้าปากค้าง “หา?”

“เพื่อความสมจริง” เฟิงฉู่บอก “เขาเพิ่งออกจากคุก ผู้กำกับไปเชิญ
มาจากซีรีส์ด้วยตัวเอง นี่เป็นการแสดงครั้งแรกของเขา”

“จบเห่” เลื่อนหันหันไปมองฟางเล่อจิ้งด้วยท่าทางสิ้นหวัง “ฉันจะถูก
มาเฟียสูงสองเมตรตัวจริงแถมไม่มีประสบการณ์การแสดงมาก่อนอัดและ
กับพื้น ไม่ทราบว่าคุณอยากพูดอะไรหน่อยไหม”

ฟางเล่อจึงตอบให้อีกฝ่ายอย่างเห็นใจ ก่อนเอ่ยจากใจจริง “ดูแล
ตัวเองดีๆ นะ”